

2006.10.26 d. įvykusio Vyriausybės Peticijų komisijos posėdžio, kuriame buvo svarstoma Peticija „dėl buvusio „Lietuvos“ kino teatro likimo ir su juo esmingai susijusio sostinės kultūros politikos formavimo“

PROTOKOLAS

Dalyvavo:

Vyriausybės Peticijų komisijos nariai (kas?)

Kultūros viceministras G. Sodeika

Vilniaus miesto savivaldybės Kultūros, švietimo ir sporto departamento Kultūros ir meno skyriaus vedėjas V. Toleikis

Teisės departamento direktorius J. Elsbergas

Vilniaus apskrities viršininko administracijos atstovė (kas?)

KPD direktorius A. Kuncevičius

KPD VTP vedėjas R. Bitinas

Peticijos pareiškėjų atstovai G. Urbonas, N. Urbonienė, J. Markevičienė, Š. Bagdonas, R. Kalinauskaitė, taip pat Tomas S. Butkus ir Tomas Bakučionis.

Peticijų komisijos narys (gal būt pirmininkas?): Kad darbas būtų konstruktyvus, siūlyčiau šiandien akcentuoti nagrinėjamą vieną temą, t.y. tiek kiek tai yra susiję su vyriausybės peticijos komisijos kompetencija. Iš tikrųjų toje peticijoje akcentuoti klausimai ką vyriausybė galėtų pakeisti šioje vietoje ir ką galėtų pakeist ministerijos? Jeigu kalbant apie savivaldos institucijas, čia jau yra tolesnis klausimas. Matyt gal pradėsime nuo pareiškėjų. Kokių sprendimų iš vyriausybės, kokių sprendimų iš ministerijų norėtų pareiškėjai?

Pareiškėjų atstovas Gediminas Urbonas: Gerb. Pirmininke, gerbiami komisijos nariai, gerbiami susirinkusieji, norėčiau visų pareiškėjų vardu padėkoti už galimybę iš esmės svarstyti liepos 11 d. peticiją „Dėl „Lietuvos“ kino teatro ir su juo susijusio kultūros politikos formavimo“.

„Lietuvos“ kino teatro, kaip kultūros erdvės ir viešosios erdvės, byla tapo išmėginimu Lietuvos visuomenei ir valstybei. Ji iškėlė daug svarbių klausimų: ar pajėgsime apginti visų mūsų, bendrapiliečių, per kelis dešimtmečius sukurtą turtą? Turtą ne tik materialinę, bet ir dvasinę prasme. Būtina turėti omenyje kultūrinę tos erdvės vertę ir dar kartą pabrėžti: tai – ne vien kino teatras, o ir viešoji erdvė. Ar įstengsime numatyti perspektyvą – kalbėti ne tik apie praeitį ir įvertinti tai, kas padaryta, bet ir paisyti to, kad ši vieta įtraukta į Lietuvos valstybės kultūros sostinės paraišką – ji įvardijama kaip viena svarbiausių vietų, kur gali vykti kultūros sostinės renginiai. Pagaliau, ar pripažinsime, kad Vilnius yra visos Lietuvos sostinė, taigi čia ne vien miesto reikalas – tai visos Lietuvos reprezentacinis centras? Šiuos klausimus mes norime susieti ne tik su kultūros sostinės, bet ir su Lietuvos tūkstantmečio minėjimu. Tad ši byla yra svarbus išmėginimas visiems mums.

Tai, kad visuomenė susitelkė šią vietą ginti ir atstovauti viešam interesui, yra didelis dalykas. Šiandien kreipiamės į Jus, kaip valdžios atstovus, valstybės atstovus,

prašydami paremti šią piliečių valią ir taip pademonstruoti politinę valią bei prisidėti prie žmonių, pritariančių šiai peticijai. Tarp jai pritarusiųjų – daug iškilių kultūros, politikos, mokslo asmenybių. Tai žmonės, kurie kuria mūsų šiandieną, kurie šiandien nori prisidėti prie Lietuvos konkurencingumo; tai žmonės, kurie nori kurti ir veikti čia ir dabar, žmonės, kurie neemigruoja. Jie kreipiasi į Jus, ateina pas Jus: mes čia atstovaujame jų nuomonę, jų valią ir kreipiamės į Jus su prašymu priimti būtinus politinius sprendimus.

Be abejo, mes reikalaujame sprendimų, atitinkančių Vyriausybės kompetenciją. Sprendimai, kurių reikalaujame, yra Vyriausybės kompetencijos dalykas. Taip pat norėčiau priminti, kad į mūsų peticiją atsakė Lietuvos Prezidentas, taip pat Seimo Švietimo ir kultūros komisija. Atsakymuose pažymėta, kad “Vilniaus miesto savivaldybė privalo prisiimti visišką atsakomybę Vilniaus ir Lietuvos visuomenei dėl tokio sprendimo ir ieškoti būdų spręsti dėl jo iškilusioms problemoms”. Dabar nevardinsiu, kiek visko padaryta, kiek parašyta įvairių kreipimūsi bei skundų, susijusių su šia peticija ir atsakymais į ją. Kreiptasi į visas kompetentingas organizacijas ir įstaigas.

Norėčiau pereiti prie pagrindinių peticijoje keliamų klausimų. Visų pirma, Peticijų komisijos kompetencijos dalykas yra tam tikri apskrities viršininko administracijos sprendimai ir jų padariniai. Suminėsiu pagrindinius akcentus: visų pirma reikalaujame sustabdyti sklypo Pylimo gatvėje 17, Vilniuje, detaliojo plano tvirtinimo procedūrą. Atsakymai, kuriuos gavome iš Aplinkos ministerijos Statybos inspekcijos, taip pat iš kitų organizacijų mūsų netenkina. Peticijos pareiškėjų grupė dalyvavo visuose detaliojo plano svarstymuose ir apskundė visus sprendimus. Į mūsų skundus buvo „atsirašinėjama“, į juos nebuvo deramai, pagal įstatymą atsakyta. Detaliojo plano organizatoriaus atsakymai buvo apskūsti, tačiau į skundus nebuvo atsakyta. Konkrečiau kalbant, mes pasigedome atsakymų iš Kultūros paveldo departamento, taip pat pasigedome keleto atsakymų iš apskrities viršininko administracijos. O juk šie klausimai, būtent klausimai, susiję su detaliojo plano procedūros tvarkymu, taip pat valstybinės žemės nuomos sutartimi, priklauso apskrities viršininko administracijos kompetencijai.

Prašytume atkreipti komisijos narių dėmesį, kad pagal žemės nuomos sutartį, sudarytą 1993 m., plotas Pylimo g. 17 yra nuomojamas veiklai, susijusiai su kino teatro paskirtimi. Tikriausiai žinote, kad toji nuomos sutartis tebetaikoma ir dabartiniams savininkams, kurie neužsiima tokia (su kino teatru susijusia) veikla – jie užsiima plėtra arba nekilnojamu turtu. Todėl pagrįstai kyla klausimas, kodėl mes – piliečiai – turime subsidijuoti veiklą komercinės įmonės, neužsiimančios su kino teatro paskirtimi susijusia veikla? Argi nederėtų surengti žemės nuomos konkursą – vis dėlto, tai brangi žemė Vilniaus senamiestyje? Turėtų būti taikomos visai kitokios kainos nei tos, kurios mokamos šiandien. Todėl siūlome peržiūrėti žemės nuomos sutartį.

Be to, esame įsitikinę, kad detaliojo planavimo organizatorių teisių perleidimas taip pat yra žalingas, nes čia kalbame apie UNESCO saugomą teritoriją. Tai, kaip žinote, yra Lietuvos valstybės sutartis su tarptautine organizacija. Būtent šitaip keliamas klausimas atskleidžia simptomishką reiškinį: žalingą tendenciją, kai privatiems investuotojams (dažnai iš užsienio, galbūt nevertinantiems mūsų kultūros vertybių, nesusipažinusiems su mūsų istorija ir paveldu) atiduodamos teisės vykdyti planavimą ir veiklą saugomose teritorijose.

Kitas nepaprastai svarbus dalykas yra kultūrinė viešoji erdvė, jos samprata. Norime atkreipti dėmesį, kad ligšioliniai detaliojo planavimo sprendimai tą viešąją erdvę

naikina. Bandoma įtikinėti, kad čia būta „deformacijos“. Vieša erdvė – aikštė, žmonių susirinkimo vieta – yra svarbus mūsų dvasinis turtas, o tokios erdvės naikinimas turėtų būti vertinamas ne tik kultūriniu atžvilgiu, bet ir nacionalinio saugumo aspektu.

Be to, mūsų nuomone, sostinėje vyksta ydingas planavimo procesas. Aš tiesiog parodysiu viešųjų erdvių schemą, kuria nustatomos viešosios erdvės sąvokos ir žemėlapiai. Iš tikrųjų ši schema apima tik transporto schemą. Vadinasi, Vilniaus savivaldybė, planuodama privatizacijos procesus ir kultūrinių erdvių naikinimą, neturi jokio parengto reglamento. Todėl siūlome parengti Teritorijų planavimo įstatymo pataisą, kurioje būtų apibrėžta, kas yra viešoji erdvė. Tam reikia sudaryti darbo grupę ir įvertinti viešųjų erdvių kokybę – sudaryti viešųjų erdvių žemėlapi, jų registrą. Tam visų pirma būtinas urbanistinis tyrimas, kuriame būtų įvardytos ir viešosios erdvės, ir kultūros erdvės. Tai be galo svarbu taip pat ir kalbant apie kultūros industrijas. Iš tiesų per visus nepriklausomybės metus neturime pastatyto nei vieno kultūros objekto, o nugriauti dvidešimt keli kino teatrai. (Tiesa, pastatyti Kongresų rūmai, tačiau tai – projektas, pradėtas dar tarybiniu laikotarpiu.)

Todėl, užuot švaistęsi pažadais, turime grįžti į esamąjį laiką ir kalbėti apie tai, ką turime šiandien. Buvęs „Lietuvos“ kino teatras – didelis turtas, kultūros erdvė, išsiskirianti didžiausiu ekranu Europoje, sale, iš tikrųjų tinkama reprezentaciniams festivaliams renginiams. Pagaliau tai, be abejonės, būtų svarbus kultūros industrijos instrumentas, kuriam negali prilygti peršami pakaitalai.

Dėl kultūros politikos. Mums pasirodė klaidingas, net ciniškas mero atsakymas, kurį išgirdome mero surengtame susitikime su vilniečiais. A. Zuokas pasiūlė viešąją erdvę... išsipirkti. Štai čia ir kyla pagrindinis klausimas: ar miesto valdžia atstovauja vienos uždaros akcinės bendrovės interesui, ar viešajam interesui? Viešosios erdvės negali priklausyti uždarami akcinei bendrovei, net jei ją sudarytų 7000 peticiją pasirašiusių piliečių. Būtina suprasti, kad viešosios erdvės yra visų mūsų – visos valstybės – nuosavybė. Kodėl šis miesto valdžios teiginys – esą, jei jums reikia viešųjų erdvių, tai patys jas susiprivatizuokite, – iki šiol nebuvo įvertintas (nei kultūros politikos požiūriu, nei kitaip)? Darsyk įsitikinome, kad tokie viešojo gyvenimo reiškiniai kaip šis mero pareiškimas nesusilaukia įvertinimo kultūros politikos prasme. Nei vienas pareigūnas šio pareiškimo nepasmerkė, nepakomentavo – nei iš Kultūros ministerijos, nei iš kitų institucijų. Pagalvokime, kur visa tai veda, – kas nutiks, jeigu mums bus sakoma: jei teatro žmonėms reikia teatro, tegu jį išsipirka! Jei muzikantams reikia filharmonijos, tegu išsipirka... Tokių reiškinų akivaizdoje pasigendame ne tik įvertinimo, bet ir pačios kultūros politikos.

Todėl matome reikalą sudaryti darbo grupę, kuri parengtų urbanistinių kultūros industrijų indėlio įvertinimą. Jau sakiau, kad viena darbo grupė turėtų užsiimti viešosiomis erdvėmis, tuo tarpu kita darbo grupė reikalinga kultūros industrijų indėliui nustatyti, kad matytume, kokios čia dinamikos esama, kiek yra naikinamų erdvių bei kokie visuomenės poreikiai. Šiandien tie sprendimai priimami visiškai neatsižvelgiant į viešąjį interesą. Vadovaudamasi vien transporto schema, valdžia naikina kultūros ir viešąsias erdves – ar tai normalu? O ta schema – deja, vienintelė, apibrėžianti oficialų viešosios erdvės supratimą.

Norėčiau pereiti prie nacionalinio saugumo klausimo. Nacionalinio saugumo pagrindų įstatyme pabrėžiami šalies konkurencingumo uždaviniai. Negi galime būti patrauklūs tik pigia darbo jėga, kaip teigia Lietuvos laisvosios rinkos instituto ekspertai?

Akivaizdu, kad šitai nebėra mūsų, kaip šalies, konkurencinis pranašumas. Jeigu atvirai žvelgiame į perspektyvą, privalome pripažinti, kad siekiant šalies konkurencinio pranašumo, nepaprastai svarbus – milžiniškas – vaidmuo tenka kultūros industrijoms. Ne tik Baltijos, bet ir Europos regione. Šiandien neturime šį vaidmenį nušviečiančių tyrimų. Mūsų žiniomis, būta bandymų tokį tyrimą inicijuoti, deja, savivaldybė atmetė jo finansavimo paraišką. Kol toks tyrimas neatliktas, kultūros industrijų indėlis į bendrojo produkto kūrimą lieka neįvertintas. Lieka neįvertintas ir jų indėlis į turizmo plėtrą ir kitas svarbias sritis. Tokį tyrimą privalu atlikti nedelsiant. Turime sužinoti, ar „Lietuvos“ kino teatro ir jo viešosios erdvės, taip pat kitų erdvių, sunaikinimas iš tikrųjų yra naudingas šaliai. Į šį klausimą vengiama atvirai atsakyti.

Baigdamas norėčiau pateikti dar vieną mūsų siūlymą. Sudarytina atskira darbo grupė buvusio „Lietuvos“ kino teatro, kaip kultūros erdvės, vizijai parengti.

Šia proga norėčiau patikinti, kad piliečiai nenuleis rankų ir neužleis savo erdvės keliems privatiems, tą vietą bandantiems „suprivatizuoti“ asmenims. Esame įsitikinę, kad neapsimoka šios problemos paversti chroniška problema, todėl siūlome pradėti derybas dabar ir pasistengti priėti prie konstruktyvių sprendimų.

Pareiškėjų atstovė Jūratė Markevičienė: Norėčiau pratęsti – kai kuriuos dalykus sukonkretinti: dėl vyriausybės prerogatyvų, dėl teisinių aspektų, kurie mums labiausiai kliuvo. Taip pat pakonkretinti tuos siūlymus, kurie surašyti mūsų peticijoje.

Visų pirma, mūsų manymu, viskas, kas išsakyta mūsų peticijoje, šimtu procentų yra vyriausybės prerogatyva, įskaitant ir kontrolę, ar savivaldybė laikosi Lietuvos Respublikos įstatymų. Mes turime tai patvirtinantį vyriausybės atstovo Vilniaus apskrityje atsakymą.

Pirmiausia mes siūlome svarstyti galimybę suteikti buvusiam kino teatrui nacionalinės svarbos statusą. Tai – vyriausybės prerogatyva.

Antra, peticijoje siūlome svarstyti galimybę išpirkti šiuo metu privačiai bendrovei UAB „Rojaus apartamentams“ priklausantį pastatą. Tai irgi vyriausybės prerogatyva: jeigu bus apsispręsta, kad pagal Lietuvos įstatymus ir Lietuvos konstituciją „Lietuvos“ kino teatras geriau vykdo Lietuvos kultūros politikos funkciją, negu privatūs apartamentai, tai, be abejo, vyriausybė gali priimti tokį sprendimą, o paskui regresu tvarka gali aiškintis su savivaldybe.

Trečia, peticijoje reikalaujame užtikrinti demokratinį visuomenės dalyvavimą. Kaip mes tai įsivaizduojame? Vilnius – 2009–ųjų Europos kultūros sostinė. Tai valstybinė programa, komisijos pirmininkas yra premjeras, jeigu neklystu. Reikėtų atitinkamų įstatymo pataisų, kurios numatytų visuomenės galimybę svarstyti kultūrinius projektus. Paraiška dėl Europos kultūros sostinės buvo parengta pakankamai slaptai. Toje paraiškoje paskutinė Lietuvos istorijos data yra sausio 13-oji. Iš paraiškos atrodo, kad Lietuvos istorija baigiasi sausio 13-ąją, kuri pavadinta „krūvinuoju sekmadieniu“ – po to Lietuvoje nebėra istorijos įvykių. Kokį įvaizdį mes šitaip formuojame Europoje? Išpjovė visą tautą sausio 13-ąją ir jos nebeliko. Tokia paraiška nukeliavo į Europos Sąjungą. Su tokia paraiška mes prašome pinigų kultūros sostinei. Tai dokumentuota. Žodžiu, reikalinga įstatymo pataisa dėl visuomenės dalyvavimo sprendžiant kultūros strategijos, kultūros politikos klausimus.

Kitas dalykas, kurio prašome, – būtina sustabdyti detaliojo plano tvirtinimą. Kodėl mes manome, kad reikia tai padaryti? Prevencija – visuomet paprastesnis dalykas

nei naikinti galiojančius įstatymus. Jeigu detalusis planas bus patvirtintas, neišvengiamai prasidės teismų procedūros. Kam to reikia? Daugelis dalykų, tokių kaip kultūros teisė, socialinė teisė, aplinkos apsaugos teisė, yra prevencinė teisė, kurios tikslas – iš anksto numatyti, prognozuoti, planuoti ir tik paskui formuoti tam tikrą dalyką.

Norėčiau pasakyti dar porą žodžių apie tai, kodėl išvis žmonės protestuoja ir kodėl tiek daug žmonių pasirašo? Todėl, kad Vilniuje mes jaučiamės diskriminuojama mažuma. Savivaldybė vykdo plačią „makdonaldizaciją“, ir, pavyzdžiui, jei žmogus nenori eiti į kiną „Akropolyje“, tai jis neturi alternatyvos. Kitaip sakant, tai visuomenės daliai, kuri suinteresuota nekomercine kultūra, iš esmės nelieka Vilniuje vietos. Net, tarkim, ministras pirmininkas patvirtino tokią programą – Lietuvos kultūrinių centrų programą, kurioje surašyti visi Lietuvos kultūros centrai. Vilniuje tokių nėra, tik Naujojoje Vilnioje numatyta. Kyla klausimas – kur eina mūsų vaikai? Norėčiau pakalbėti apie vaikų socializaciją. Jeigu antrojai jau pradeda su peiliais pulti klasiokus, reiškia problema yra. Jeigu žmonės traukiasi iš Lietuvos, problema irgi yra. Kur gali eiti vaikai? Jeigu „Lietuvos“ kino teatras plėtotųsi kaip kultūrinis centras, jis galėtų pritraukti tą jaunimo dalį, kuri dabar neišvengiamai šlaistosi po „Akropolį“ todėl, kad neturi kur dėtis. Tai didžiulė socialinė problema. Senamiestyje nelieka nė vienos plataus pobūdžio viešos kultūrinės erdvės. Gatvėse – tik kavinės, ir viskas. Netgi suoliukų ne visur yra. O „Lietuvos“ kino teatras egzistuoja, aplink – aikštė. Tie dalykai išliktų.

Be to, mūsų manymu, vyriausybė turėtų atlikti tam tikrą patikrinimą, galbūt pasitelkdama ir visuomenę, kad įvertintų „Lietuvos“ privatizavimo padarinius, privatizavimo skaidrumą, o svarbiausia, ar atsižvelgta į pagrindinius Lietuvos įstatymus, kurie mūsų nuomone, yra lemiami.

Visų pirma – Nacionalinio saugumo pagrindų įstatymas, kuris yra vienas iš įstatymų, tiesiogiai vykdančių konstituciją. Jame kalbama apie nekomercinės kultūros rėmimą, apie tai, kad privati ūkinė iniciatyva turi tarnauti bendrai tautos gerovei, o ne savitikslei laisvajai rinkai. Jame kalbama apie pilietinį tautinį ugdymą. Tai Lietuvos valstybės pagrindai. Nacionalinio saugumo pagrindų įstatyme nemažai vietos skiriama kultūriniais dalykais. Tuo tarpu masinis nekomercinių centrų naikinimas Vilniuje, mūsų galva, kertasi su Lietuvos nacionalinio saugumo pagrindų įstatymu: iš esmės, tai veikla, pavojinga Lietuvos saugumui, nes sunaikinę savo kultūrą, susinaikinsime kaip tauta. Kodėl iš Lietuvos traukiasi intelektualai? Todėl, kad čia nebelieka erdvės niekam, išskyrus komerciją. Lietuva pamažu virsta UAB Lietuva – mes nenorime, kad taip įvyktų.

Be nacionalinio saugumo pagrindų įstatymo, – kuris, kartoju, yra tiesioginis konstitucijos vykdymas: jo preambulė yra tiesiogiai susieta su konstitucijos preambule, – vyriausybė yra priėmusi dokumentą, kuris vadinasi Kultūros politikos nuostatos. Tai galiojantis teisės aktas, kuriame taip pat nekalbama apie akropolis, bet kalbama apie Lietuvos nacionalinės kultūros plėtotę, apie jaunimo ugdymą per kultūrą. Šito mes ir pasigendame. Todėl manome, kad „Lietuvos“ kino teatro privatizavimas, atėmimas iš Lietuvos pagrindinio kino teatro, turėtų būti vyriausybės įvertintas. Kas naudingiau Lietuvai nacionalinio saugumo pagrindų požiūriu? kas naudingiau Lietuvai vykdant kultūros politikos nuostatas? Manome, kad tokia situacija nebūtų buvusi įmanoma, jeigu Vilniaus savivaldybė, prieš planuodama privatizavimą, būtų viešai paskelbusi tuos planus miestiečiams, visai Lietuvai. Jeigu tai būtų buvę aptarta, atsiklausta žmonių nuomonės, tai tie visi miestiečių parašai būtų atsiradę jau tada ir savivaldybei būtų paaiškėję, kad vilniečiams ta kultūrinė erdvė yra reikalinga, kad tie, kurie yra nesuinteresuoti

komerciniu menu, o nori plėtoti nekomercinę kultūrą, savo vaikus nori auklėti ir socializuoti intelektualinėje, kultūrinėje erdvėje, – kad šie žmonės neturėtų būti diskriminuojami. Dabar Vilniuje ši žmonių grupė iš tikrųjų diskriminuojama.

Baigdama norėčiau pratęsti tai, ką jau paminėjo Gediminas Urbonas. Ką mes konkrečiai siūlome? Pirma, būtina padaryti teritorijų planavimo įstatymo pataisą, apibrėžiant kas yra viešoji erdvė. Įstatymas net tarp sąvokų to nemini. Vilniaus bendrajame plane (dabartiniame projekte) viešosios erdvės yra paminėtos prie želdynų. Todėl teritorijų planavimo įstatymo pataisos būtinos – šiaip šiuolaikinėje civilizuotoje urbanistikoje viešoji erdvė, ypač Europos teisėje, yra viena iš kertinių sampratų. Tai erdvė, kurioje vyksta socializacija, bendruomenių formavimasis, kurioje vyksta miestiečių, kaip visumos kūrimasis, kur bręsta nauja kultūra. Jeigu panaikiname viešąsias erdves – savo vaikus pasmerkiame būti „Akropolio” aukomis. Auginame vartotojų kartą, pakertame savo kultūrą.

Taip pat noriu pakartoti, kad būtina įvertinti privatizavimo procesą šiais aspektais: nacionalinio saugumo aspektu, vertinant Lietuvos kultūros politiką, atsižvelgiant į vyriausybės nutarimus. Yra aiškios nuostatos, viešųjų pirkimų įstatymai – tai visai nesudėtinga. Sutartyje aiškiai parašyta – „ūkinei komercinei veiklai, susijusiai su kino teatru”. Jeigu kino teatrą nusipirkusios bendrovės tai netenkina, tokiu atveju, mūsų manymu, egzistuojanti žemės nuomos sutartis (kino teatro veiklai) paprasčiausiai turi būti nutraukta, o tada sprendžiama, ką su ta žeme daryt. Galbūt, nustačius normalią komercinę rinkos kainą nuomai, liktų pinigų ir už juos būtų galima pastatyti naują kino teatrą, mat kainų skirtumas yra didžiulis.

Be to, manome, kad ypač svarbu įvertinti poveikį jaunajai kartai – vaikams ir jaunimui. Senamiestyje tokių erdvių nebėra. Šis įvertinimas irgi turi būti atliktas vyriausybės, nes vyriausybė atsakinga už Lietuvos kultūros politiką, ji atsakinga už nacionalinio saugumo pagrindų įvertinimą – tai išskirtinai vyriausybės kompetencija. Kaip ir kino teatro išpirkimas – tai ne kieno kito, tik vyriausybės kompetencijos dalykas. Pagaliau reikėtų ir valstybinio įvertinimo antikorupciniu aspektu, nes toks aspektas čia galimas, bet mes nesikišame, tik atkreipiam Jūsų dėmesį, peticijoje to neparašyta. Mūsų svarbiausios nuostatos yra Konstitucija, Nacionalinio saugumo pagrindų įstatymas, Kultūros politikos nuostatos (kurios mūsų nuomone yra pagrindinės). Kultūros sostinės 2009 programa taip pat numato tuos nekomercinius dalykus: ji kalba apie jaunimą, apie visuomenės įtraukimą. Ten įrašyti kino teatrai, kino programa. Atvažiuos žmonės, ieškos – kur tas „Lietuvos” kino teatras? Mes jiems parodysim apartamentus. Reikėtų priminti, kad į nacionalinę Europos sostinės programą buvo įrašytas ir architektūros muziejus – jis egzistuoja programoj, bet jau yra sunaikintas. Vilnius tapo turbūt vienintele Europos sostine, neturinčia architektūros muziejaus. Greit tapsime vienintele Europos sostine, kurios centre nebus nei vieno kino teatro.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Turiu vieną procedūrinį klausimą, visų pirma kas pirmininkauja ir koks reglamentas, kaip mes dabar kalbamės?

Peticijų komisijos narys: Tai pirmininkas turėjo išeiti komisijos, tai organizacine prasme mes galėtume pratęsti.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Gerai, tai pasiskirkim kažką kitą, kas pirmininkauja ir ar protokolas yra vedamas iš tikrųjų. Nes tai yra gana svarbu. Pirmininkas moderuoja diskusiją.

Peticijų komisijos narys: Tai laikykit, kad pirmininkas man pavedė tęsti posėdį.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Tai bendru sutarimu tada ko gero taip.

Peticijų komisijos narys: Tai prašom tuomet prašysim tada valstybės institucijų atstovų ir pradėsime galbūt nuo savivaldybės, nes čia daugiausia strėlių buvo būtent nukreipta į savivaldybę.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Tiesa, komentaras dar čia procedūrinis. Gal verta, nes aš pavyzdžiui tilpčiau į tris minutes, išvardinti dar papildomai reikalavimus ar pasiūlymus ir tada bus galima in cororate viska atsakyti. Nes dabar kai kurie, kaip girdėjau, yra praleisti.

Peticijų komisijos narys: Tai gal pasiklausykime atsakymų savivaldybės?

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Tai ping pongą žaisim ilgai. Tris minutes?..

Peticijų komisijos narė: Labai trumpai. Tegul užbaigia pareiškėjai iki galo.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: diskutuosim dar ilgai, bet dabar dar kas nepaminėta aš suminėsiu iki galo.

Peticijų komisijos narys: Medžiagos yra labai daug, tai labai koncentruokime trumpai, nes niekada nebaigsim. Nes ginčus jei mes pradėsime apie viską, ne apie kino teatrą, tai nebaigsim visą savaitę. Kalbėkim tik apie kino teatrą.

Pareiškėja Jūratė Markevičienė: Viskas čia tik apie kino teatrą.

Peticijų komisijos narys: Apie vaikus, nu, nekalbėkim.

Peticijų komisijos narys: O kas protokoluoja?

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: turim įrašus, tai bendru sutarimu galėsime dar papildyti.

Tai dabar būtų dar tokie pasiūlymai:

Peticijų komisijos valioje, vyriausybės valioje sudaryti grupę – surengti viešą forumą, susirinkimų seką kultūros politikos situacijai įvertinti sostinėje. Labai konkretus pasiūlymas – viešas forumas.

Tada sudaryti atskirą darbo grupę, surengti viešą forumą kino teatro raidos klausimais.

Tas nebuvo sudaryta, derybos vyko, tiek savivaldybės, tiek nacionaliniam lygyje po kilimu. Prisimenu, praeitų metų kultūros ministerijoje posėdis vyko su ponu Prudnikovu. Bet tai tikrai nebuvo tai, kas yra viešas forumas.

Apie tautos namus diskutuojant, kada pavasarį kilo rimtos iniciatyvos, daktaras Algirdas Kanauka, amerikonas, labai šviesus žmogus, vis dėl to pasakė: reikalingas viešas forumas

tokiais klausimais. Mes čia atėję, mes tik aisbergo viršūnę atstovaujame. Taip kad reikalinga ta darbo grupė, kas yra peticijų komisijos valioje.

Kartojant – detaliojo plano apskrijoje netvirtinti ir nuomos sutarties neperrašyti, todėl kad nuomos sutartis yra grynai vyriausybės valioje.

Įvertinti politiškai mero atsakymą. Įvertinti politiškai Vilniaus savivaldybės elgesį. Mes turime tokius faktus: vasaros viduryje ponas Karčiauskas žadėjo atpirkti dvi sales, miesto meras dabar siūlo miestiečiams išsipirkti visą tai. Apskritai, toks elgesys yra netoleruotinas ir protestas visai neseniai pasirodė prieš Vilniaus miesto savivaldybę. Vyriausybės valioje yra tiesiog politiškai tai įvertinti.

Galbūt koreguoti ir duoti naują kultūros ministerijos įvertinimą, nes gautas vertinimas buvo apie paveldą ir tai buvo tiesiog visai ne į temą.

Kodėl detalų planą vis dėl to verta stabdyti: nėra atlikta kompetetingo urabanistinio pasekmių poveikio vertinimo. Tai yra sudėtinė ir esminė detaliojo plano dalis. O šitas dalykas nebuvo atlikta. Būtent apie ką mes ir kalbėjome, tiek įtaka kultūros politikai, tiek atienančioms kartoms ir pan. Kompetetingų vertinimų nebuvo. Tai labai realus pagrindas vis dėl to kad tas pasekmių poveikio vertinimas būtų atliktas.

Ir paskutinis dalykas, kadangi tai vis dėl to toks labai rezonansinis įvykis, tikrai vyriausybės valioje yra inicijuoti atitinkamus STT, prokuratūros, tarnybinės etikos, valstybės kontrolės tyrimus. Mes turim krūvą neetiško elgesio šiuo klausimu. Jeigu tik peticijų komisija sudarys tą darbo grupę, bent jau kelias darbo grupes.. Ponas Vytautas Toleikis radijo laidoje paminėjo, kad tai yra sovietinės nostalgijos vienijamų, tam tikrą intelektualinio gyvenimo nuosmūki demonstruojančių kultūrininkų grupelė. Bet tarp jų yra Kuprevičius, Koršunovas, Padegimas, Vaišvilaitė, prezidento patarėja, Vilutis...

Savivaldybės atstovas (Toleikis): Kaip nepasirašys už kultūrą...

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Kaip sakote?

Savivaldybės atstovas (Toleikis): Kaip nepasirašys už kultūrą...

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Na, tai taip. Bet matot, prezidentūros atsakymas tiksliai įvardina situaciją. Yra itin neetiška taip pavadinti visus tuos kultūrininkus...

Pareiškėja Jūratė Markevičienė: Galima vieną labai trumpą repliką dėl posėdžio: Mes iš esmės dėl detaliojo planavimo procedūros daugelis yra padavę skundus apskrities viršininkui, kadangi mūsų planavimo organizatoriai netenkino. Mes dar tų apskrities viršininko atsakymų neesame gavę. Terminas sueina pirmadienį. Pirmadienį praeina 30 dienų. Pirmadienį mes gausime apskrities viršininko atsakymus, kurie gali padėti. Todėl būtų prasminga šiandien nepriimti sprendimo, o palaukti iki pirmadienio kol ateis tie visi atsakymai, kurie papildys tą medžiagą.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Gaukime ir kitus atsakymus. Kultūros ministerijos atsakymą verta papildyti.

Peticijų komisijos narys: Tada gal iš tikrųjų atidėkim, sulaukim atsakymų, nes kas iš to, mes dabar šnekėsime, o apskritis duos gal visai kitą atsakymą. Bet gal trumpai, kultūros

ministerija, po tris žodžius, jūs savo nuomonę maždaug išdėstykit, kad mes žinotumėm situaciją, kuria linkme eit, nes dabar aišku, žmonės nepatenkinti, šalia įvairių aspektų yra, žinoma, čia įvairūs niuansai. Jeigu pradėtume nagrinėt, pasirodytų, kad čia visai kitas interesas yra. Bet būtų įdomu kultūros ministerijos nuomonė. Kaip yra ta situacija kultūriniu požiūriu. Nes čia mes kalbame apie kultūrinį objektą, ar apie kažkokį kitą objektą? Klausimas, kiek jis svarbus kultūriniu požiūriu, tas objektas?

Kultūros viceministras Gintaras Sodeika: Matot, iš tiesų, kultūriniu požiūriu reikėtų kalbėti, bet kalbėdami apie kultūrinį požiūrį, mes neišvengiamai turime stotis ant žemės ir matyti visas teisine aplinkybes, kurios jau yra susidariusios aplink šį objektą. Tai kadangi pareiškėjai ir į kultūros ministerija yra kreipęsi bent porą kartų, ir esame vakar gavę turbūt patį naujausią jūsų dokumentą, kuris viena forma yra pristatytas “Bernardinai.lt” puslapyje, o truputį tokia labiau adaptuota forma yra atsiūstas kultūros ministerijai.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Čia ne peticijos klausimas.

Pareiškėja Jūratė Markevičienė: Čia nesusiję visai su peticija.

Pareiškėja Rasa Kalinauskaitė: Apie ką kalbate? Reikia pasitiksinti. Čia apie paveldą?

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Viskas susimaišė..

Kultūros viceministras Gintaras Sodeika: Nesusimaišė, bet...

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Ne apie tą klausiam.

Kultūros viceministras Gintaras Sodeika: Jūs dabar kalbate, ar aš kalbu?...

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Atsiprašau.

Kultūros viceministras Gintaras Sodeika: Štai. Tai mes į tą būtinai atsakysime. Mes manome, kad tie dalykai siejasi, kadangi kalbama apie kultūros politiką. Šioje situacijoje, kalbant apie Lietuvos kino teatrą, mes matome keletą dalykų, kurie yra formuluojami ir pareiškėjų klausimuose ir ne vieną kartą tai buvo padaryta. Tiesiog galiu priminti, kad peticijų komisija galėtų konkrečiau įsivaizduoti. Jūs tiesa nesugebėjote taip aiškiai to pakartoti, tai aš tą padarysiu už jus. Reiškia, siūlymas suteikti kino teatrui Lietuva nacionalinės svarbos statusą, pirmas klausimas. Dėl planuojamų statybų sklype, Pylimo 17 kino teatro vietoje, klausimas konkretus yra. Dėl užtikrinimo visuomenei dalyvauti priimant esminius sostinės kultūros politikos sprendimus. Ketvirtas – dėl siūlymo sustabdyti UAB “Rojaus apartamentai” vykdomą detaliojo plano rengimo procedūrą. Ir penktas dėl galimybės išpirkti šiuo metu UAB “Rojaus apartamentai” priklausantį kino teatrą. Tai aš suprantu, kad jūs liekate prie tų pačių pozicijų ir šiandien, tik labai jau plačiai jas komentavote.

Pareiškėjų atstovas Gediminas Urbonas: Mes pasiūlėme konkrečius dalykus.

Kultūros viceministras Gintaras Sodeika: Tai jei aš paprašytas trim žodžiais pakomentuoti tai, kas buvo iškelta, tai...

Šurmulys. Visi kalba vienu metu.

Pareiškėja Rasa Kalinauskaitė: Kadangi per tą laiką buvo gauti institucijų atsakymai tam tikri, iš jų paaiškėjo ką dar reikia detaliau išdėstyti ir konkretizuoti, dėl to kad, na, vis dėl to pasirodė, kad ir kultūros ministerija ir Vilniaus savivaldybė suvokia šitą klausimą pakankamai siaurai, kaip vien tik Lietuvos kino teatro klausimą, ir vien tik techniniu aspektu. Vis dėl to kalbama ne tik yra apie praeitį ir apie tą klaidą, apie kurią kalba Lietuvos prezidentas savo atsakyme į šitą peticiją ir būtinybę kažkaip atsižvelgti, kad buvo padaryta klaida. Tarp kitko, čia galima būtų kalbėti ir apie kultūros ministerijos tam tikrą poziciją ar jos nebuvimą privatizacijos procese. Vis dėl to tai yra kino teatras Vilniaus centre, senamiestyje, paskutinis, ir jį numarinti va šitaip paprastai turbūt buvo paprasčiausia išeitis. Nematoma yra perspektyvos. Taigi, tai atsakomybė ne tik už praeitį, ir už praeities klaidas, bet ir gebėjimas išvelgti perspektyvą. Tai va, iš tų techninių pakankamai atsakymų ir Vilniaus savivaldybės ir kultūros ministerijos tiesiog pasimatė labai konkrečiai, kad tuos lyg ir aiškius reikalavimus, kurie išdėstyti peticijoje, reikia labai detalizuoti ir konkretizuoti, kad būtų aišku, kad tai nėra tik siauras kino teatro klausimas. Ir nacionalinės svarbos statuso mes reikalaujame ne todėl, kad galvojame, kad šitas kino teatras, toks koks jis buvo, būtų reikalingas to statuso, bet galvodami apie tai, kad tai yra ir praeitis ir tradicija kultūrinės erdvės ir kartu perspektyva ateities. Ir šitą turėtų kultūros ministerija ir savivaldybė įvertinti. Dabar iš tų atsakymų matyti, kad na, lygtai nesugeba to įvertinti. Ir čia labai trumpai paskutinį dalyką pridėsiu apie vyriausybės kompetenciją. Vyriausybės kompetencija vis dėl to šitoje vietoje turėtų kilti ir būti apibrėžta būtent atsižvelgiant į tai, kad tokios kompetencijos pritrūko kultūros ministerijai bent jau kol kas, ir savivaldybei. Ir tai yra jau politinio sprendimo klausimas ir tiesiog ryžtas priimti atsakomybę.

Peticijų komisijos narys: Tai leiskit savivaldybei pasisakyti.

Savivaldybės atstovas: Dėkui už suteiktą žodį. Aš kaip teisininkas, atstovaujantis savivaldybę, norėčiau pasakyti, kad šiandien mes turime gautą peticiją ir turėtume svarstyti pagal tai, kas gauta. Dabar čia panašėja į sveikimų, prašymų-pageidavimų koncertą. Nauji kažkokie reikalavimai. Kai bus raštu, tada ir svarstysim. Tai jei grįžtant prie šito teksto, kuris čia yra pateiktas, mes esame tos pačios nuomonės, kaip išdėstėme raštu. Nesvarbu, kad komisija pripažino peticiją, bet dabar papildydami savo atsakymą manome, kad peticija yra nepagrįsta. Kodėl?

Peticija, tai nėra šiaip sau pageidavimas. Turėtų būti aiškūs argumentai. Ir peticija turi būti sprendžiami tie klausimai, kurių negalima išspręsti galiojančiais įstatymais, sakykime, laikantis tvarkų ir panašių dalykų. Visi čia keliami klausimai galėtų būti sprendžiami arba neglėtų būti sprendžiami, bet dėl to priimti peticiją nereikėtų.

Papunkčiui norėčiau jums pasakyti:

Pirmas punktas: nori, kad būtų suteiktas kino teatrui nacionalinės svarbos statusas.

Nacionalinės svarbos statusą reglamentuojantys teisės aktai numato, kad statusas suteikiamas dėl dviejų priežasčių: kad galėtų pretenduoti į Europos sąjungos lėšas, kitas pagrindas, kad žemės sklypą būtų galima gauti ne konkurso tvarka. Tai šiuo atveju kaip matome šitas visiškai ne prie ko pagal keliamus klausimus. Pareiškėjai plačiau supranta šitą klausimą, negu galiojantys įstatymai tą numato. Todėl manau, kad skelbti Lietuvos kino teatrą nacionalinės svarbos objektu nėra pagrindo nei teisinio, nei faktinio.

Antras punktas: keliamas reikalavimas išpirkti “Rojaus apartamentus”, išpirkti turtą iš “Rojaus apartamentų”. Nėra pateikta argumentų, kodėl tai reikėtų daryti. Neaišku, kas tai turėtų daryti. Greičiausiai čia būtų apeliuojama į savivaldybę. Bet ir turėtų būti į savivaldybę. Vargu bau, ar peticijų komisija galėtų įpareigoti savivaldybę išpirkinėti turtą, kurį pageidauja keletas ar keliolika ar keliasdešimt ar keli šimtai asmenų, norėdami ten turėti kino teatrą. Vargu bau, ar šitas klausimas galėtų būti sprendžiamas peticijų komisijos lygmeniu.

Trečias klausimas – užtikrinti demokratinį visuomenės dalyvavimą. Taip, tai ir yra užtikrinta – teritorijų planavimo įstatymas, vyriausybės nutarimas dėl detaliųjų planų rengimo ir derinimo taisyklių, aplinkos ministro patvirtinta tvarka. Jeigu mano, kad jų interesai yra pažeidžiami, tam yra numatytos procedūros: ginčyti, skųsti veiksmus apskrities viršininko administracijos teritorijų priežiūros ir planavimo inspekcijai, departamentui. Jų veiksmus skųsti aplinkos ministerijai. Dar nepatenkinti jeigu būtų, galėtų skųsti teismui. Ir tas yra sėkmingai daroma tūkstančiuose, šimtuose detaliųjų planų, kurie kiekvieną dieną yra svarstomi. Tas klausimas – taip, sudėtingas, svarbus, bet jis yra nei kiek ne svarbesnis, nei bet koks kitas detalusis planas Vilniaus senamiestyje. Teisės užtikrinamos galiojančiais teisės aktais ir peticijų komisija vargu bau ar kažką kitą galėtų pasakyti. Nebent atkreipti dėmesį, kad būtų laikomasi įstatymų.

Ketvirtas. Išplaukiantis sakykim, kažkoks toksai reikalavimas, neaišku kaip tai būtų galima užtikrinti. Manoma, kad dabar užtikrinta yra. Bet dabar galiojantys teisės aktai pakankamai daug numato svertų. Ir šiandien dieną sakykime, manome kad pagal galimybes atsižvelgta. Įskaitant ir pardavimą, kuris buvo viešai paviešintas.

Ir penktas, tai visiškai nesuprantamas punktas. Jeigu peticijų komisija priimtų sprendimą stabdyti, tai pažeistų pačių savininkų interesus. Tam yra procedūros ir tvarka, kada stabdoma, nestabdoma, derinama, nederinama. Ir šiandien dienai čia nėra pateikta argumentų, kad būtų galima taip drastiškai spręsti klausimą – stabdyti detalaus plano derinimą ir panašiai. Tam yra atitinkamos institucijos, kurios detaliojo planavimo klausime dalyvauja, ir jos veikia pagal savo kompetenciją. Peticijų komisiją vargu bau ar galėtų į šitą procesą kištis. Tai būtų grubus, sakykime, galiojančių teisės aktų pažeidimas. Taip kad vertinant šituos pateiktus argumentus ir reikalavimus, visi šitie pateikti reikalavimai negalėtų būti tenkinami. Jeigu pareiškėjai patikslins, arba pateiks naujus, būtų galima juos ir svarstyti. O šiandien čia kalbama apie viską, bet panašėja į mitingą, kur būtų kita vieta, sakykime, tai daryti.

Peticijų komisijos narys: Tai ačiū už pasisakymą, bet mes peticiją jau pripažinome...

Savivaldybės atstovas: Taip, bet manau, kad nepagrįstas pripažinimas.

Pirmininkaujantis Peticijų komisijos narys: Yra nuomonė, kad reikia atidėti svarsymą. Gerbiami komisijos nariai, kaip jūs manote? Man atrodo, kad ir pareiškėjai tam neprieštarauja.

Peticijų komisijos narys: Dabar klausimas: pareiškėjai formuluos naujus siūlymus ar ne? Tą, ką jūs dabar pateikt? Jūs norite atnaujinti petičijos klausimus, ar ne? ar svarstom mes tuos, ką jūs pateikėte?

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Ko gero yra taip, kad ten naujų klausimų nėra. Protokolavome mes dabar ir dar galime pridėti prie protokolo, suderinti protokolą, kuriame yra tik detalizavimas tų pačių reikalavimų, kurie yra.

Peticijų komisijos narys: Tie patys?

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Tie patys, ten nieko naujo nėra.

Pareiškėjų atstovas Gediminas Urbonas: Mes siūlome konkrečius pasiūlymus kaip sprendimus. Mes suprantame, kad pagal petičijų įstatymą mes galime siūlyti konkrečius sprendimus.

Peticijų komisijos narys: Taip, konkrečius siūlymus. Ties kiekvienu punktu ar darbo grupę, ar ką nors, bet naujų reikalavimų nebus? Nes jei norite pateikti naujus reikalavimus, turite juos siūsti iš naujo, tada vėl laikas, mes nagrinėjame iš naujo ir t.t. Jeigu lieka tie patys, jūs tik juos po to detalizuosite savo paaiškinimais.

Pareiškėjų atstovas Gediminas Urbonas: Būtent, mes tik norėjom juos detalizuoti.

Pareiškėja Jūratė Markevičienė: Kadangi ponas savivaldybės atstovas jau pasisakė, tai turiu vieną, labai trumpą klausimą: jis minėjo, kad visuomenės dalyvavimas ginant kultūros politiką yra užtikrintas teritorijų planavimo įstatymais ir kad visuomenė dėl to gali kreiptis į teismą. Šiaip yra vyriausiojo administracinio teismo išaiškinimas, kad visuomenė gali kreiptis į teismą tiktai aplinkosaugos klausimais. Aplinkosauga yra tarša ir panašūs dalykai. Ponas Elsbergas tai labai gerai žino, nes tai buvo Žvėryno bendruomenės byla su savivaldybe. Kitaip sakant, dėl kino tetaro "Lietuva" visuomenė negali krieptis į teismą. Tai tiesiog replika, kad ponas Elzbergas dezinformuoja komisiją.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Procedūrinis pasiūlymas būtų: dar pratęsti svarstymą šitos petičijos, kitą posėdį organizuoti. Iki kito posėdžio, mano toks pasiūlymas būtų, gal vėl gi sutartume, kad pavyzdžiui, kultūros ministerijos atsakymas yra pateiktas, bet jūs matėte, petičijų komisija gavo protestą. Ar būtų galima sutarti, kad vis dėl to akcentuoti kultūros ministerijos atsakyme ne paveldosaugos kalusimus, o kultūros **policijos**😊 politikos formavimo klausimą. Tai vis dėl to šitą dalyką reikėtų atšviežinti, kad atsirastų nauja informacija, kol mes laukiam kitų institucijų atsakymų.

Peticijų komisijos narys: Kaip kultūros ministerija, atnaujintų?

Kultūros viceministras Gintaras Sodeika: Mes žinoma, galime patikslinti, nors iš esmės, galiu dar kartą pakartoti, mūsų pozicijos nesikeičia dėl to, ką jau esame komentavę. Yra miesto kompetencijos dalykai ir yra mūsų kompetencijos dalykai.

Peticijų komisijos narė: Bet jums labai daug priekaištų dėl kultūros politikos.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Taip, reikėtų kalbėti šitame kontekste, nes ten buvo išskirtinai paveldiniai dalykai.

Peticijų komisijos narys: Ne, tai jie visi lieka, bet jūs patikslinat į šios dienos komentarus.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Dar vienas techninis pastebėjimas: ar galime sutarti kad kultūrinio poveikio pasekmių įvertinimo kol kas mes pasigendame. Ir kultūros ministerija galėtų padėti padaryti tą kompetetingą kultūrinio pasekmių poveikio vertinimą.

Peticijų komisijos narys: Ar galime reziumuoti tada šiandienos posėdį? Paprašom kultūros ministerijos kad truputį plačiau pasižiūrėtų į kultūros politiką, jei tai įmanoma iš kultūros ministerijos pusės, plius paprašome apskrities pirmadienį atsakymo dėl keliamų klausimų ir tuomet atidėkime klausimų svarstymą sekančiam komisijos posėdžiui.

Peticijų komisijos narė: Aš turiu vieną klausimą, pirmininke, ar galėčiau? Čia buvo paminėta ta nuomos sutartis, tai norėčiau kokių tai paaiškinimų, kaip čia yra? Ar iš tiesų čia yra nuomojama visai kitom kainom visai kitiems tikslams?

Savivaldybės atstovas: Klausimas visiškai paprastas. Kadangi pastato savininkas yra kitas, tai pastato savininkas privalo kreiptis į apskritį ir sudaryti naują nuomos sutartį. Tai nuomos sutartis turi būti sudaroma su nauju pastato savininku. Sudarant naują nuomos sutartį bus perskaičiuota kaina pagal vyriausybės patvirtintą tvarką. Ir tas manau kad jau buvo padaryta. Ir šiandien spekuliacija, kad va štai, nusipirko pastatą ir vis dar laiko seną nuomos sutartį, neteisinga. Jeigu nebuvo, tai bus padaryta. Teisės aktuose numatyta, privalo sudaryti naują nuomos sutartį. Tame problemos nėra. Kainos nustatytos vyriausybės nutarimu. Iš esmės jos nesikeis. Galiu būti dėl to 100 % tikras. Visiškai apskrities kompetencijos klausimas.

Peticijų komisijos narė: Tai tada iš apskrities norėtume paaiškinimo, ar čia neturėtų būti skelbiamas konkursas, t.t. išimties tvarka kaip čia yra taikoma...

Apskrities atstovė: Atsakymas rengiamas.

Peticijų komisijos narė: Bus. Aišku.

Peticijų komisijos narys: Tai tuomet skelbiam šiandien posėdį baigtą.

Pareiškėja Rasa Kalinauskaitė: Dra vieną dalyką galima man pasakyti. Vis dėl to dėl kultūros ministerijos pozicijos patikslinimo jau susitarėme. O kaip su savivaldybe? Dėl

savivaldybės atsakymo taip pat buvo protestas. Gal vis dėl to ir savivaldybei vertėtų patikslinti atsakymą, nes jis taip pat buvo ne visai į temą ir ne visai adekvatus.

Šurmulys. kažkas sako, kad pozicija lyg ir aiški...

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Matot, vasarą buvo viena pozicija, šiandien jau kita pozicija, dėl to atpirkimo, kas ką turi atpirkti. Tai čia jeigu reikalinga daugiau medžiagos peticijų komisijai tuo klausimu, tai va būtent tas protestas, kurį gavote visai neseniai, sudeda visą tą nelogiškumą. Ir va tą priimkim domėn.

Peticijų komisijos narys: Tai jei savivaldybė mato, kad reikia patikslint kažką, tai visada prašom. Ir kitų institucijų taip pat.

Peticijų komisijos narė: Ir atsakyti prašome ne vien teisiniu, bet ir kultūros politikos aspektu. Paprašysime pozicijos atnaujinimo, ar ji visiškai nesikeičia?

Savivaldybės atstovas: Aiškiai suformuluotų reikalavimų raštu nėra. Dėl politikos, ją formuot ar neformuot, čia nėra tokio reikalavimo. Žiūrėkim tai, kas pateikta.

Pareiškėja Rasa Kalinauskaitė: Tas klausimas yra pavadinime peticijos, yra susietas tiesiogiai su sostinės kultūros politikos formavimu. Tai pavadinime tiesiog yra. Ir visa peticija kaip tik su tuo ir susijusi.

Savivaldybės atstovas atsiverčia peticija ir skaito pavadinimą.

Pareiškėjas Šarūnas Bagdonas: Teisininkas ir peticijos įstatymą biški keistai interpretuoja. Tai čia tiesiog...

Savivaldybės atstovas: O data nežinoma, kada bus kitas posėdis?

Peticijų komisijos narys: Kito posėdžio nefiksuojam. Dar neaišku, kai gausim atsakymus, sunku pasakyti, kai gausim atsakymus, tada pranešim. Bus pranešta. Labai sunku dabar pasakyti.

Ačiū.